ikka ka weest, hommiko kasteſt, ja õhtoſeſt wihmaſt.

Ma annab joudo alt, ja päike annab ſoja üllewelt, et ſeſt winapuust peab ſe armojomaaeg ſama, mis waeſe mehhe murrelikko ſüddant, mis omma pattude pärraſt leinab, jälle römustab ja kinnitab, ja temma palge röömſaks teeb ommaſt rammuſt, kui ta kuleb: „Sinno uſk on ſind aidanud. Sinno pattud on ſulle andeks antud. Jummala rahho olgo ſinnoga.“

Winapu ei näita kül wäljaspiddi mitte ſuurt illo ülles, ſeſt temma okſad on joutumad ja nörgakesſed, ja temma ei ſa ennaſt mitte körgele üllesaetud: ſiiski omma ſeeſtpiddiſe armoanni poleſt on ſe üks eſſimenne ma rohhi keige mu rohtude ſeaſt.

Egga lindude ſeas ei näita ka öpitk ehk künnilind ſuurt illo ülles, ſeſt ta on alwen ja wähhem pealt nähha kui tühhi warblane, ja ommeti aiab temma omma piſſokeſſe kurgo ſeeſt ni kalliſt laulohealt wälja kewwade õhto ja õſe, kui mu lomad hingawad, et mets kõllab, ja tekäija koio pole minnes, ning õidſilinne maggamaſt üllesärgates mõtlewad: Öpitk laula waljuste, et mind inglid kaitſewad, et ei tulle kurjaste waimud, kes mind waewawad. Laſſ' mo ſüdda laulda jälle Temmal', kes ſull' lonud heäle.

Ihho werre jookſeminne.

Ihho werri tukſub ühhe päwaga — ſe on 24 tunni ſees — 100 korda 1000 korda innimeſſe ihho ſoonte ſees, ſiis tulleb ühhe tunni peäle 4166 korda,

Eesti-ma rahwa Kalender 1856, lk. 25